

ΠΡΟΣ ΤΟ ΑΠΑΝΤΑΧΟΥ ΠΛΗΡΩΜΑ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΥ
ΜΗΝΥΜΑ ΤΗΣ Α. Θ. ΠΑΝΑΓΙΟΤΗΤΟΣ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΥ
κ. κ. Β ΑΡ Θ Ο Λ Ο Μ Α Ι Ο Υ
ΕΠΙ ΤΗ 25ΕΤΙΑΙ ΤΗΣ ΕΚΛΟΓΗΣ ΑΥΤΟΥ ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΘΡΟΝΟΝ

Αἶνον καὶ δοξολογίαν ἀναπέμπομεν πρὸς τὸν ἐν Τριάδι Θεόν, καθότι
ἡξίωσεν ἡμᾶς νὰ φθάσωμεν εἰς τὴν συμπλήρωσιν εἴκοσι καὶ πέντε ἀπὸ τῆς
ἡμέρας, καθ' ἣν ἀνήλθομεν, κατὰ τὸ ἐπίταγμα τῆς Αγίας καὶ Ιερᾶς Ἐνδημούσης
Συνόδου, εἰς τὸν μαρτυρικὸν Ἀποστολικὸν Θρόνον τῆς Κωνσταντινούπολίτιδος
Ἐκκλησίας. Χάριτι Θεοῦ διελθόντες αἰσίως τὴν μακρὰν αὐτὴν περίοδον διαικονίας
τῆς Πρωτοθρόνου Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἀναμιμνησκόμεθα μὲν τὰ βιώματα, τὰς
ἐμπειρίας, τὰς προσευχάς, τὰς πορείας καὶ τὰς δράσεις, ἀτενίζομεν δὲ ἐν ταύτῳ μὲ
αἰσιοδοξίαν καὶ ἐλπίδα κραταιάν τὸ μέλλον, καὶ ἀναφωνοῦμεν σήμερον τὸ «Δόξα
τῷ Θεῷ πάντων ἔνεκεν», τοῦ ἐν Ἀγίοις Προκατόχου ἡμῶν Ἰωάννου, τοῦ τὴν
γλῶτταν Χρυσορρήμονος.

Εὐχαριστοῦμεν ἐκ βάθους καρδίας ὅλους τοὺς συντελέσαντας εἰς τὴν
προσπάθειαν τῆς ἡμετέρας Μετριότητος, νὰ ἄρῃ τὸν σταυρὸν τοῦ Πατριαρχικοῦ
ἀξιώματος, τὸν ὅποιον ἡ Ἅγια τοῦ Χριστοῦ Μεγάλη Ἐκκλησία ἔθηκεν εἰς τοὺς
ῶμους ἡμῶν ἅμα τῇ ἡμετέρᾳ ἐκλογῇ, ἐπιθέσασα ἐν ταύτῳ τὴν ἀγωνίαν καὶ τὴν
ἐλπίδα τοῦ εὐσεβοῦς Γένους τῶν Ὁρθοδόξων, τόσον τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου,
ὅσον καὶ συμπάστης τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας.

Κατὰ τὸ διάστημα τῆς Πατριαρχικῆς ἡμῶν διαικονίας, πολλοὶ συνέβαλον ὡς
ἄλλοι Κυρηναῖοι, διὰ νὰ ἐλαφρύνουν τὸ βάρος καὶ νὰ ἀπαλύνουν πολλάκις τοὺς
πόνους καὶ τὸν κάματον τῆς πορείας. Ἐνθυμούμεθα μὲ εὐγνωμοσύνην τοὺς λόγους
καὶ τὰ ἔργα τῶν ἀδελφῶν κληρικῶν καὶ λαϊκῶν τῆς γενναιομάρτυρος Μητρὸς
Ἐκκλησίας, τῶν ἐγγὺς καὶ τῶν μακράν, οἱ ὅποιοι δὲν ἔφεισθησαν χρόνου καὶ κόπου,
πρὸς στήριξιν ἡμῶν εἰς τὴν εἰκοσιπενταετή δολιχοδρομίαν. Αἱ ποιμαντικαὶ
ἐπισκέψεις τῆς ἡμετέρας Μετριότητος εἰς τὰς ἀνὰ τὴν ὑφήλιον Ἐπαρχίας τοῦ
Πανιέρου Οἰκουμενικοῦ Θρόνου καὶ ἡ ἐπικοινωνία μετὰ τοῦ χριστεπωνύμου
πληρώματος, καθὼς καὶ μετὰ τῶν ἐντίμων Ἀρχῶν τῶν διαφόρων Χωρῶν,
ἀπετέλεσε δι' ἡμᾶς μοναδικὴν εὐκαιρίαν εὐλικρινούς διαλόγου, διαπροσωπικῶν
σχέσεων καὶ συμπνευματισμού.

Ἡ πορεία αὕτη δὲν θὰ είχε τὸ πιθούμενον ἀποτέλεσμα, ἀνευ τῆς ἀγάπης καὶ
τῆς συμπαραστάσεως τῶν ἀδελφῶν Προκαθημένων τῶν λοιπῶν Ὁρθοδόξων
Αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν. Ἡ φιλάδελφος αὕτη στήριξις τῶν Μακαριωτάτων
Προκαθημένων, τοὺς ὅποιους καὶ εὐχαριστοῦμεν ἐγκαρδίως, ἀλλὰ καὶ ἡ ἐκφρασις
σεβασμού ἐκ μέρους τοῦ Ἱεροῦ κλήρου, τῶν Ἀρχῶν καὶ τοῦ φιλογενοῦς λαοῦ, ἀπὸ
τὸ νοτιώτερον ἄκρων τῆς Ἀφρικῆς ἕως τὴν Σιβηρίαν, καὶ ἀπὸ τὴν Ἀπω Ανατολὴν
ἕως τὰ πέρατα τῆς Δύσεως, ὑπῆρξε συγκινητικὴ καὶ ἀμείωτος. Τούτο μαρτυροῦν,
ἐπισημαντικαὶ εἰς Φανάριον τῶν κληρικῶν καὶ λαϊκῶν τῶν ἄλλων
Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, γεγονός τὸ ὅποιον τονίζει καὶ ἐνδυναμώνει τοὺς

άρρηκτους πνευματικούς ήμῶν δεσμούς και τὴν ἀκλόνητον ἐνόπητα τῆς Ἐκκλησίας.

Ἐνθυμούμεθα μὲ συγκίνησιν τὴν ἀβραμιάν φιλοξενίαν, τῆς ὅποιας ἐτύχομεν ὑπὸ ἀδελφῶν Προκαθημένων και Τεραρχῶν. ᘾνθυμούμεθα τὸν εὔσεβῆ λαόν, ὁ ὅποιος ὑπεδέχθη ἡμᾶς μετὰ δακρύων συγκινήσεως και ποικίλων ἐκδηλώσεων ἀνυποκρίτου ἀγάπης. Δὲν λησμονοῦμεν τοὺς εὐλαβεῖς μοναχούς και μοναχάς, οἱ ὅποιοι πολλάκις ἐφιλοξένησαν ἡμᾶς και ἀδιαλείπτως προσεύχονται διὰ τὴν ἡμετέραν Μετριότητα και τὴν Ἐκκλησίαν τῶν τοῦ Χριστοῦ πενήτων.

Ἡ Ὁρθόδοξος ἡμῶν Ἐκκλησία εἰναι Μία, κεφαλὴν ἔχουσα τὸν Κύριον ἡμῶν Ιησοῦν Χριστόν, τὸν ἀξιώσαντα ἡμᾶς νὰ συγκαλέσωμεν, συμφρονούντων και τῶν λοιπῶν Μακαριωτάτων Προκαθημένων, τὴν προσφάτως πραγματοποιηθεῖσαν ἐν Κρήτῃ Ἀγίαν και Μεγάλην Σύνοδον τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας. Τὸ μεῖζον τοῦτο ἴστορικὸν γεγονὸς τῆς Ἀγίας ἡμῶν Ἐκκλησίας πληροὶ ἡμᾶς χαρᾶς μεγίστης και δυνάμεθα νὰ καυχηθῶμεν ἐν Κυρίῳ, ὅτι τοῦτο ἀποτελεῖ τὸ ἀποκορύφωμα τῆς ἡμετέρας Πατριαρχίας. Η Ἀγία και Μεγάλη Σύνοδος ἀνέδειξε τὴν συνοδικὴν ταυτότητα τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας και εἶναι χρέος πάντων ἡμῶν, τόσον τῶν συμμετασχόντων, ὅσον και τῶν κωλυθέντων ὅπως παραστοῦν, ἡ ἀποδοχὴ και ἡ ἐφαρμογὴ τῶν Ἀποφάσεων τῆς Συνόδου, ὡς και ἡ μεταλαμπάδευσις και ἡ καλλιέργεια τοῦ πνεύματος ἐνόπητος εἰς τὸ εὔσεβὲς Ὁρθόδοξον ποίμνιον ἀπανταχοῦ τῆς Οἰκουμένης.

Ἄντιλαμβανόμενοι τὰς ἀπαιτήσεις τῶν καιρῶν, ἐσυνεχίσαμεν και ἐνεθαρρύναμεν τὸν Θεολογικὸν Διάλογον μετὰ τοῦ λοιποῦ Χριστιανικοῦ κόσμου, ἀλλὰ και τὸν Ἀκαδημαϊκὸν διάλογον μετὰ τῶν ἀλλων Θρησκειῶν. Μνημονεύομεν εὐγνωμόνως και ἀναγνωρίζομεν τοὺς κόπους και τὴν μεγάλην προσφορὰν τῶν συμμετασχόντων και συμμετεχόντων εἰς ὅλους αὐτοὺς τοὺς διαλόγους, ὅπου ἐδόθη και δίδεται μετὰ παρρησίας ἡ ἀξιόπιστος μαρτυρία τῆς Ὁρθοδόξου Πίστεως.

Ἡ συνεχίζομένη μάστιξ τοῦ πολέμου και τῆς τρομοκρατίας ἀνὰ τὴν ὑφήλιον δὲν ἔπαινε νὰ ἀπασχολῇ τὴν ἡμετέραν Μετριότητα. Τὸ κῦμα βίας, τὸ ὅποιον πλήττει πολλὰς περιοχὰς τοῦ κόσμου, ἔφερεν ὡς ἀποτέλεσμα τὴν ἐξουθένωσιν τῶν λαῶν και τὸν διωγμὸν τῶν ἀδελφῶν Χριστιανῶν τῆς Μέσης Ανατολῆς. Προσευχόμεθα διὰ τοὺς μαρτυρήσαντας Χριστιανούς και ἀπευθύνομεν ἔκκλησιν πρὸς κάθε ἐμπλεκόμενον διὰ τὴν παῦσιν τῶν ἔχθροπραξιῶν και τῶν ἐγκληματικῶν ἐνεργειῶν.

Ἡ Ἀγιωτάτη ἡμῶν Ἐκκλησία προσεύχεται ὑπὲρ τῆς εἰρήνης τοῦ σύμπαντος κόσμου και θεωρεῖ τὸν σεβασμὸν τῆς προσωπικότητος και τῆς ἀτομικῆς ἐλευθερίας θεμελιῶδες και ἀπαραγγαπτὸν δικαίωμα τοῦ κάθε ἀνθρώπου. Δὲν ὑπάρχει «ἴερὸς» πόλεμος. Μόνον ἡ εἰρήνη εἶναι ίερὰ και κοινὸν ὑπέρτατον καθῆκον.

Μὲ ἀγωνίαν και βαθύτατον πόνον, παρακολουθοῦμεν τὸ δρᾶμα τῶν βιαίως ἐκδιωχθέντων ἀπὸ τὰς πατρογονικὰς αὐτῶν ἐστίας προσφύγων, οἱ ὅποιοι ἐλπίζουν εἰς ἕνα καλύτερον κόσμον και μίαν νέαν πατρίδα. Η πρόσφατος ἐπίσκεψις ἡμῶν εἰς τὸ κέντρον ὑποδοχῆς προσφύγων εἰς Λέσβον, μετὰ τοῦ Ἀγιωτάτου Πάπα Φραγκίσκου και τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν Ιερωνύμου, ἀπετέλε-

σε μίαν κοινήν προσπάθειαν εύαισθητοποιήσεως τῆς παγκοσμίου κοινῆς γνώμης διὰ τὸν πάσχοντα συνάνθρωπον.

Ο κόσμος σήμερον διέρχεται μίαν μεγάλην οἰκονομικὴν καὶ κοινωνικὴν κρίσιν. Τὸ φαινόμενον τῆς παγκοσμιοποιήσεως προκαλεῖ ισχυροὺς κλυδωνισμοὺς εἰς τὴν παγκόσμιον οἰκονομίαν καὶ διαταράσσει τὴν κοινωνικὴν συνοχήν, διευρῦντον τὸ χάσμα μεταξὺ πτωχῶν καὶ πλουσίων. Η ἀρχὴ τῆς ιδιονομίας τῆς οἰκονομίας, ἡ ὅποια αὐτονομεῖ τὴν οἰκονομίαν ἀπὸ τὰς ἀνθρωπίνας ἀνάγκας, φέρει ὡς ἀποτέλεσμα τὴν κερδοσκοπίαν καὶ τὴν ἐκμετάλλευσιν. Ήμεῖς ἀντιτιθέμεθα εἰς τὴν οἰκονομικὴν δραστηριότητα ὡς αὐτοσκοπὸν καὶ προτείνομεν μίαν «οἰκονομίαν μὲ ἀνθρώπινον πρόσωπον», διεπομένην ὑπὸ τῶν εὐαγγελικῶν ἀρχῶν τῆς δικαιοσύνης καὶ τῆς ἀληλεγγύης.

Ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς Πατριαρχικῆς ἡμῶν διακονίας, ἡ σχολήθημεν ἐνδελεχῶς μὲ τὴν προώθησιν τῆς προστασίας τοῦ φυσικοῦ περιβάλλοντος. Εἴμεθα οἰκονόμοι καὶ προστάται τῆς δημιουργίας τοῦ Θεοῦ καὶ ἔχομεν ἵερὸν χρέος νὰ σεβώμεθα καὶ νὰ παραδίδωμεν τὸ θεόσδοτον αὐτὸ δῶρον ἀκέραιον καὶ ἀλώβητον εἰς τὰς ἐπερχόμενας γενεάς. Η πνευματικὴ καὶ ἡθικὴ κρίσις τοῦ ἀνθρώπου, ἡ κατάχρησις τῆς ἐλευθερίας του, ὡδήγησαν εἰς τὴν ρῆξιν τῆς σχέσεως αὐτοῦ μὲ τὴν κτίσιν καὶ εἰς τὴν διαστρέβλωσιν τῆς δρθῆς χρήσεως αὐτῆς. Σήμερον, δὲν ἐκμεταλλευόμεθα μόνον τοὺς φυσικοὺς πόρους τοῦ πλανήτου μας, δὲν μολύνομεν μόνον τὸ φυσικὸν περιβάλλον, ἀλλὰ ἐπεξετείναμε τὴν μόλυνσιν καὶ εἰς τὸ διάστημα, ἐφόσον τὰ τελευταῖα ἔτη αὐξάνει φαγδαίως ὁ ὅγκος τῶν λεγομένων "διαστημικῶν σκουπιδιῶν" καὶ γίνεται λόγος ἀκόμη καὶ διὰ τὴν ἐκμετάλλευσιν πόρων ἄλλων οὐρανίων σωμάτων. Μόνη λύσις εἶναι ἡ οἰζικὴ ἀλλαγὴ νοοτροπίας, ἡ μετάβασις ἀπὸ τὴν κτητικὴν καὶ καταναλωτικὴν στάσιν εἰς τὴν εὐχαριστιακὴν καὶ ἀσκητικὴν χρῆσιν τῆς δημιουργίας, καὶ ἡ ἐν τῷ πνεύματι αὐτῷ διαπαιδαγώγησις τῶν νέων, ὥστε νὰ ἀντιμετωπίζουν τὸ περιβάλλον μὲ εὐαίσθησίαν, σεβασμὸν καὶ ὑπεθυνότητα.

Τύμοῦμεν καὶ εὐχαριστοῦμεν, ἐν ταπεινώσει καὶ παρακλήσει, τὸν ἐν ὑψίστοις Θεόν, ἐπὶ τῇ συμπληρώσει εἰκοσιπενταετίας ὅλης εἰς τὸ Πηδάλιον τῆς Πρωτοθρόνου Ἐκκλησίας τῆς Ὁρθοδοξίας, καὶ ἀπευθυνόμενοι πρὸς πάντας ὑμᾶς, τιμιώτατοι ἀδελφοὶ καὶ τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά, ἔξαιτούμεθα τὰς δεήσεις καὶ τὰς εὐχάς σας πρὸς «τὸν μέγαν Θεὸν καὶ Σωτῆρα ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν» (πρβλ. Τίτ. 2, 13), νὰ ἐνδυναμώνῃ ἡμᾶς πρὸς καρποφόρον συνέχισιν τοῦ ἔργου διακονίας, εἰς δόξαν τοῦ «ύπερ πᾶν ὄνομα» (Φιλ. 2, 9) τιμωμένου ὀνόματος Αὐτοῦ.

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις, τῇ 22ᾳ Ὀκτωβρίου 2016

Ἄγαπητὸς ἐν Χριστῷ ἀδελφὸς
καὶ διάπυρος πρὸς Θεὸν εὐχέτης
† ὁ Κωνσταντινουπόλεως Βαρθολομαῖος